

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Bytové družstvo nájemníků Glowackého ul.č. 553 a 554, IČO:**
251 14 379
se sídlem Praha 8, Glowackého 554/4
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
se sídlem Praha 1, Panská 895/6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/22

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. MHMP 1296741/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. MHMP 1296741/2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako nepřípustné jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 27. 2. 2020, č. j. MCP8 066001/2020. Uvedeným rozhodnutím bylo

společnosti SMO TROJA s.r.o. vydáno stavební povolení na stavbu „*Komunikace v rámci stavby Bytový dům Troja*“, Praha 8, Troja, K Pazderkám, na pozemcích parc. č. 1118/10, 1118/17, 1119/3 a 1741 vše v katastrálním území Troja.

2. Podanou žalobou žalobce rovněž požadoval zrušit rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 27. 2. 2020, č. j. MCP8 066001/2020, když poukázal na svoji obavu, že žalovaný by rozhodl o odvolání stejným způsobem bez odstranění všech nezákonností a žalobce by byl proto nucen se proti tomuto rozhodnutí znovu soudně bránit. Zrušení rozhodnutí o odvolání tak žalobce nepovažoval za dostatečnou a účinnou formu právní ochrany.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce namítal nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Předně nesouhlasil se závěrem žalovaného, že jako právnická osoba může těžko používat argumentaci typu zhoršení pohody bydlení, když tento pojem přísluší fyzické osobě, ale žádná taková nepodala v tomto duchu odvolání. Tvrdil, že výše uvedené je již překonáno judikaturou soudu k jinému typu právnických osob – spolkům. Konkrétně se jedná o závěry Ústavního soudu, že environmentální spolky se mohou domáhat nejen svých procesních práv, ale i práv hmotných (viz náleze ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), které byly převzaty i do rozhodování Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, a ze dne 15. 7. 2015, č. j. 2 As 30/2015-38). V současné době je tak právo na příznivé životní prostředí spolkům přiznáváno široce, opakovaně, a to ve všech typech správních i soudních řízení. Dále žalobce odkázal i na judikaturu týkající se společenství vlastníků jednotek, konkrétně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 22 Cdo 3281/2008, a na judikaturu týkající se obcí, konkrétně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 1999, sp. zn. 2 Cdo 330/97. Uvedl, že bytové družstvo je společenství členů – fyzických osob za účelem zajišťování jejich bytových potřeb. Tvrdil, že bytovému družstvu je nezbytné pro účely řízení dle stavebního zákona přiznat stejný rozsah práv jako jednotlivým fyzickým osobám – jeho členům. Výklad zastávaný žalovaným v napadeném rozhodnutí nemůže obstát, neboť by vedl k tomu, že v souvislosti s nemovitostmi vlastněnými bytovým družstvem by příslušná práva nemohl uplatňovat nikdo, když existence bytového družstva vylučuje existenci fyzických osob jako vlastníků dotčených nemovitostí. Namítal, že žalovaný nesprávně vymezil rozsah jeho práv, která mohou být dotčena ve stavebním řízení.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nesprávné posouzení koncentrace námitek. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce nemůže být účastníkem řízení, protože všechny otázky byly řešeny již v územním řízení. Žalobce tvrdil, že posouzení jeho námitek jako náležejících výlučně do územního řízení je nesprávné. V této souvislosti žalobce upozornil, že žalovaný posuzoval jeho účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu, byť je aplikace tohoto ustanovení vyloučena speciálním ustanovením zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“), konkrétně § 109 písm. e). Dle žalobce je dotčení práv pro přiznání účastenství v řízení nezbytné vykládat extenzivně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68). Stavební zákon i judikatura dovozuje, že ve stavebním řízení se dotčenost práv odvozuje od způsobu provádění stavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127, a ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96). Žalobce v podaném odvolání uváděl námitky, které se týkají výlučně způsobu provádění stavby. Tyto námitky jsou tak předmětem stavebního a nikoliv územního řízení a naplňují tak požadavek stavebního zákona na dotčení práv prováděním stavby. Toto tvrzení

žalobce prokazuje i podmínka č. 22 územního rozhodnutí, která vybrané otázky požaduje řešit až v dalším stupni projektové dokumentace. Žalovaný tak nesprávně posoudil možnost dotčení jeho práv skutečnostmi tvrzenými v odvolání. V rámci odvolání žalobce tvrdil i negativní vlivy výstavby, tedy skutečnosti, které spadají výlučně do stavebního řízení. Tyto negativní vlivy mají potenciální vliv na jeho práva, zejména vlastnické právo, právo na příznivé životní prostředí a ochranu soukromí a rodinného života. Žalobce pak nemohl podrobněji tvrdit dotčení na svých právech, neboť mu nebylo stavebním úřadem umožněno seznámit se s projektovou dokumentací. Navíc judikatura opakovaně konstatuje, že do předmětu stavebního řízení patří i užívání stavby, tj. žalobcem tvrzené dotčení na plynulosti a bezpečnosti provozu na komunikacích v blízkosti žalobce a zvýšení nedostupnosti parkovacích míst.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť byla podána neoprávněnou osobou, případně pokud přizná žalobci aktivní legitimaci, aby žalobu zamítl.
6. Žalovaný předně zpochybnil aktivní legitimaci žalobce, neboť uváděné důvody se netýkají právnické osoby, které se nikdy nemůže zhoršit pohoda bydlení a povolená stavba nemůže narušit stavbu v majetku žalobce. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li žalobce logicky důsledně a myslitelně tvrdit možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu rozhodnutí (srov. k tomu přiměřeně usnesení RS NSS 1 Ao 1/2009-120, bod 34). Bude-li např. zjevné, že napadené rozhodnutí se již ze samé podstaty nemůže žalobce nijak týkat, nemohlo se ho v žádném myslitelném případě jakkoliv dotknout na právní sféře, nejsou dány podmínky aktivní procesní legitimace a budou dány podmínky pro odmítnutí žaloby. Pokud se rozhodnutí dotýká práv vícero osob, musí žalobce tvrdit dotčení na vlastních právech, nikoliv na právech třetí osoby. Jak vyplývá z judikatury, zájem žalobce nesměruje do výkonu vlastnického práva, ale do práv třetích osob, jeho členů.
7. Žalovaný se domníval, že v souladu s § 109 stavebního zákona žalobci nevzniklo postavení účastníka řízení. Rovněž se nedomníval, že by byl žalobce dotčen ve svých právech, neboť toto dotčení nevyplývá z předložených odborných vyjádření.
8. Žalovaný souhlasil s názorem žalobce, že rozhodnutí obsahuje podmínky pro stavebníka, ale ty vycházejí ze závazných stanovisek, která je povinen stavební úřad do svého rozhodnutí zapracovat. Závazná stanoviska příslušných odborných správních úřadů, které určují podmínky stavebního řízení, jsou zákonnou podmínkou pro podání žádosti o stavební povolení, a jejich rozsah je určen právním předpisem. V pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat závazná stanoviska dotčených orgánů. Dotčené orgány se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán, a pokud není v odvolání napadeno i závazné stanovisko, nelze závazné stanovisko samostatně napadnout. Závazné stanovisko příslušného silničního správního orgánu ze dne 24. 9. 2019, č. j. MCP8 288124/2019, je kladné. Rovněž závazná stanoviska ohledně odstínění, hluku atd., neobsahují výhrady ani nejsou ve vzájemném protikladu.
9. Žalobce není účastníkem stavebního řízení, neboť není vlastníkem sousedícího pozemku, a podle § 109 stavebního zákona jsou účastníky řízení pouze stavebník a ti, kdo mají právní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vztahy k sousedním nemovitostem. Námitky uváděné žalobcem byly vypořádány v územním řízení, ze kterého vyplývá, že i nájemci družstevních bytů podávali námitky, ale bez úspěchu. Pokud nyní žalobce namítá zhoršenou pohodu bydlení po dobu výstavby, to by mohlo říkat x lidí, když je v jejich okolí realizována nová výstavba. Totéž je v důsledku nárůstu dopravy, ať veřejné nebo soukromé, protože v době výstavby konkrétního bytového domu nebyla taková intenzita dopravy, která nyní obtěžuje obyvatele hlukem a imisemi. Stav krajiny a okolí není konečný, to konstatovala i judikatura, a dochází, a bude docházet, ke změnám v okolí.

10. Kdo je účastníkem stavebního řízení, je taxativně vyjmenováno v § 109 stavebního zákona. Novelou stavebního zákona pod č. 225/2017 Sb. došlo k úpravě u písm. g), uváděná osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí, byla vyjmuta ze seznamu účastníků stavebního řízení. Dříve tam bylo SVJ, které již také není účastníkem stavebního řízení. Uváděná judikatura vychází z doby před účinností novely.
11. Pokud žalobce uvádí, že zajišťuje bytové potřeby svých členů, to neznamená, že má právo jménem nájemců vystupovat. Toto postavení bytovému družstvu nepřísluší. Družstevníci mají stejné postavení jako ostatní nájemníci, pouze navíc si hradí veškeré náklady spojené s členstvím v družstvu. Členy družstva nemusí být jenom bydlící členové, ale i nebydlící, zákon stanoví pouze to, že stanovy mohou omezit nebo vyloučit členství právnické osoby v bytovém družstvu. Pokud žalobce uvádí, že je nezbytné bytovému družstvu pro účely řízení dle stavebního zákona přiznávat stejný rozsah práv jako jednotlivým fyzickým osobám – jeho členům, tento extenzivní výklad nemá oporu v žádném zákoně. Zákon přiznává postavení účastníka mimo stavebníka pouze vlastníkům nebo oprávněnému z věcného práva k sousedícímu pozemku nebo stavbě. Z judikatury lze rozšířit okruh účastníků stavebního řízení nad rámec sousedících vlastníků, ale vždy se musí doložit, z jakého důvodu by mělo být přiznáno účastenství. Tento výklad lze však spíše použít na ty případy, kdy se vlastník pozemku snaží obejít sousedící vlastníky účelovým oddělením části pozemku, aby jim byla omezena, resp. nepřiznána procesní práva vlastníka sousedícího pozemku. To ale není tento případ. Žalobce není sousedícím vlastníkem, kolem jeho nemovitostí jsou pozemky ve vlastnictví třetí osoby a ta nemá se stavbou námitek, jak je doloženo ve spisu.
12. Dále se žalovaný ve vyjádření zabýval výkladem pojmu pohoda bydlení s tím, že žalobce nedoložil, v čem a v jakém rozsahu dojde ke zhoršení kvality bydlení jeho nájemníků. Závazné stanovisko žádné objektivní zhoršení kvality bydlení nepřipouští, v opačném případě by muselo být záporné. Pokud žalobce argumentoval parkováním u jeho domů, pak žalovaný poznamenal, že se jedná o veřejné parkoviště na pozemku ve vlastnictví žalovaného. Žalobce má ve svém vlastnictví pouze pozemky pod stavbou domu. Tedy nemůže namítat, že by parkoviště bylo využíváno jinými osobami, než jeho nájemníky. Pokud žalobce poukazuje, že od jeho nemovitosti budou prováděny stavební práce ve vzdálenosti 50 m, tím dojde ke zhoršení pohody bydlení, potom by měl žalobce vysvětlit, proč realizoval nebo si pořizoval stavbu realizovanou ve vzdálenosti 18 m od školy, tedy dětem snižoval kvalitu výuky hlukem, prachem.
13. Konstatoval, že otázka připojení komunikace dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, není předmětem ani oprávněním stavebního úřadu. Stavební úřad pouze posoudí podmínky závazného stanoviska silničního správního úřadu a závazných

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

stanovisek jiných dotčených orgánů, zda nejsou mezi nimi rozpory. Pokud nejsou, jsou závazná stanoviska součástí rozhodnutí vydaného stavebním úřadem.

14. Rovněž sdělil, že i za cenu toho, že by rozšířil okruh účastníků stavebního řízení nad zákonný rámec zákona, a přiznala žalobci postavení účastníka, stále jsou obsahem odvolání důvody směřující do územního řízení. Pokud je stavba umístěna, nelze v následujícím řízení uplatňovat námitky, které se měly uplatnit v předchozím řízení.
15. V replice ze dne 18. 1. 2022 se žalobce vymezil proti vyjádření žalovaného. Upozornil, že je vlastníkem sousedního pozemku, neboť pozemek stavebníka a žalobce je od stavby vzdálen 50 m. Tvrdil, že neúspěch námitek v územním řízení nemá žádný vliv na naplnění podmínek účastenství ve stavebním řízení a že i záměry se souhlasnými stanovisky dotčených orgánů státní správy jsou způsobilé zasáhnout do práv sousedních subjektů. Uzavřel, že ustanovení stavebního zákona o účastenství sousedních vlastníků nemovitostí je nezbytné vykládat tak, že i žalobce splňuje podmínky a měl by být považován za účastníka stavebního řízení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
 - Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
18. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
19. Soud se předně zabýval otázkou, zda je žalobce aktivně legitimován k podání žaloby. Kdo je aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí upravuje § 65 s. ř. s. Ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby proti rozhodnutí oprávněn zejména ten, kdo tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých hmotných právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Z výše uvedeného vyplývá, že podmínka aktivní legitimace bude splněna vždy, když bude žalobce tvrdit možnost dotčení své právní sféry napadeným rozhodnutím. Otázka, zda je toto dotčení možné, se pak odvíjí zejména od povahy napadeného rozhodnutí. Pro posouzení věci tak soud považoval za rozhodné zjištění, zda žalobce mohl být napadeným rozhodnutím dotčen ve své právní sféře.
20. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce jako nepřipustné, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení, a tedy nepříslušelo mu podat odvolání (viz strana 2 odstavec třetí a strana 4 poslední odstavec napadeného rozhodnutí). Podstata napadeného rozhodnutí tak spočívala

v posouzení otázky, zda žalobce byl účastníkem řízení o žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu „Komunikace v rámci stavby Bytový dům Troja“ Praha 8, Troja, K Pazderkám, či nikoliv. Z povahy napadeného rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že se toto rozhodnutí právní sféry žalobce jednoznačně dotýká, neboť byla řešena otázka postavení žalobce v předmětném stavebním řízení. Právě s tímto posouzením žalovaného pak žalobce v podané žalobě nesouhlasil. Žalobci tak náležela aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

21. Dále soud považuje za důležité zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v projednávaném případě je rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce jako nepřipustné. Toto rozhodnutí předurčuje rozsah soudního přezkumu. Soud je totiž oprávněn v projednávaném případě přezkoumat pouze závěr žalovaného, zda bylo podané odvolání přípustné, či nikoliv, respektive důvod nepřipustnosti podaného odvolání, tj. zda žalobce byl účastníkem předmětného stavebního řízení, či nikoliv. Pouze a výlučně otázkou přípustnosti podaného odvolání, respektive účastenství žalobce v předmětném stavebním řízení je tak soud oprávněn a zároveň povinen se zabývat. Soud se naopak nemůže zabývat přezkoumáváním samotného stavebního povolení. Toto rozhodnutí totiž není předmětem soudního přezkumu, a to ani skrze napadené rozhodnutí (viz níže).
22. Kdo je účastníkem stavebního řízení, vymezuje stavební zákon v § 109. Ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. sp. zn. Pl. ÚS 19/99) a Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 - 41, či ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016 - 54) sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), sousedství je třeba chápat širěji, neboť účinky provádění stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen.
23. Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 1118/2 a stavby č. p. 554 v ulici Glowackého 554/4, Praha 8, k. ú. Troja, které se nacházejí ve vzdálenosti cca 50 m od pozemku, na kterém je povolovaná předmětná stavba. Žalobce tak je nutno považovat ve smyslu § 109 písm. e) stavebního zákona za vlastníka sousedního pozemku a stavby. S ohledem na bezprostřední vzdálenost žalobcova pozemku a stavby k pozemku, který je dotčen předmětným stavebním povolením, nelze dospět k jinému závěru, než že vlastnické právo žalobce může být prováděním stavby přímo dotčeno. Jinými slovy žalobce může být dotčen na svém vlastnickém právu předmětnou výstavbou. Uvedené ostatně žalobce tvrdil i v podaném odvolání, ve kterém žalobce výslovně poukazoval na skutečnost, že vzhledem k bezprostřední blízkosti povolované stavby bude vystaven negativním vlivům samotné výstavby.
24. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žalobce byl účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která měla za následek nezákonnost

rozhodnutí o věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nezbylo mu než žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

26. V dalším řízení bude na žalovaném, aby na žalobce nahlížel jako na účastníka předmětného stavebního řízení a aby zvážil, zda v rámci odvolacího řízení lze žalobci jakožto opomenutému účastníku řízení zajistit realizaci všech jeho procesních práv, jež mu náleží ve stavebním řízení a jež mu neúčastí v něm byla upřena. V kladném případě mu všechna tato práva umožní realizovat. V případě, že dospěje k závěru, že tato práva, resp. některá z těchto práv lze realizovat jen v řízení na prvním stupni, žalovaný zruší předmětné stavební povolení, tj. rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 27. 2. 2020, č. j. MCP8 066001/2020, a věc vrátí správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
27. K žádosti žalobce, aby soud zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 27. 2. 2020, č. j. MCP8 066001/2020, tj. vydané stavební povolení, soud uvádí, že je ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. oprávněn zrušit napadené rozhodnutí a dále rozhodnutí, které mu předcházelo. V projednávaném případě je však nutno na stavební povolení a napadené rozhodnutí nahlížet samostatně. Napadeným rozhodnutím totiž nebylo potvrzeno, či jakkoliv měněno stavební povolení, když bylo pouze jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobce. Mezi napadeným rozhodnutím a stavebním povolením tak není bezprostřední vazba. Navíc v rámci napadeného rozhodnutí mělo být posuzováno toliko, zda je podané odvolání přípustné, či nikoliv. Napadené rozhodnutí je tak výsledkem „miniřízení“ o přípustnosti podaného odvolání. Protože napadené rozhodnutí má svůj samostatný základ, který spočívá toliko v posouzení přípustnosti podaného odvolání, dospěl soud k závěru, že není oprávněn se věcně zabývat vydaným stavebním povolením, respektive přezkoumat, případně zrušit toto povolení.
28. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (navzdory skutečnosti, že žalobce v reakci na výzvu soudu sdělil, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí), neboť takový postup mu umožňuje § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 9 800 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, advokátky. Pro úplnost soud podotýká, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů za repliku, neboť tuto soud po žalobci nevyžadoval a zároveň tato replika nepřináší ze strany žalobce žádné nové skutečnosti nad tvrzení uvedená v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.